

Iona, Skottland. Norra stranden.

FOTO: HENRIK WITT

Tankar
under
fastan

”Vi lever i en tid av delat lidande”

I går inleddes fastan med askonsdagen. Stiftssidan kommer under tiden fram till påsk att ge utrymme för skribenter med anknytning till stiftet att ge sin syn på fastan. I dag inleds serien med en text av Maria Bard.

Det är inte sant. Det är överkligt. Att vi skulle drabbas.

Alla dessa påståenden kan besvaras med ett jo.

Vi kan drabbas av pandemi som begränsar våra liv.

Vi kan själva bli sjuka liksom närstående kan bli.

Och vi kanske känner någon som dör till följd av covid-19. Ingen kunde ana att det skulle bli så här lång tid för oss att leva efter restriktioner. Så vad händer med mig själv när jag lever med ovisshet?

PÅ DIAKONICENTRUM i Norrköping märker vi att samtalen med unga handlar om den där ovissheten. Vi ser att det är lätt att gå tillbaka till gamla tokiga mönster. Tilliten till andra men framför allt till sig själv har minskat. Det blir svårare att hantera det dagliga livet. Jag försöker försiktigt säga att kan-

ske du kan se den här tiden som en inbjudan till retreat.

Som en tid att vara i ett kloster med möjlighet till eftertänksamhet. En tid att få slå an den inre tonen att vara människa. En tid då den tonen inte kan berättas på sociala plattformar för då motverkar det syftet med retreaten. En tid då långvarig ensamhet pendlar mellan engelskans solitude eller loneliness.

Så vilka människor kan vara din skyddsfaktor, blir min nästa fråga. Har du någon du kan höra av dig till mitt i natten?

DET BLIR lågmälda samtal om vad som händer på insidan. Jag lyssnar, bekräftar och när det är svårt att se framåt fortsätter jag att bära. Berättar om att horisonten finns fast den inte syns. Ibland med orden att jag är en troende människa och därför kommer jag att be för dig. Och hade vi träffats hade jag kramat om dig om du hade önskat det. Jag märker att avsaknad av kroppskontakt är det svåraste.

Vi är i fastetid. En fasta som inte har stor plats i den lutherska traditionen. Kanske för att Luth-

er inte ville uppmana till skryt. Så vad kan jag lära mig från andra traditioner och framför allt av mina ortodoxa vänner som på onsdagar och fredagar endast äter grönsaker och kanske fisk på en fredag?

Jag förstår att det är viktigt att följa rutiner för att kroppen och själen ska vara mottagliga för gudsnärvaro. Det är naturligt och utan skryt. Det är något med den där innerligheten och något med relation. Som en trohetens lovsång som väntar på hjärta och hjärna. Om Gudsmöte.

I höstas kunde vi genomföra Svenska kyrkans samtalsdagar med de ortodoxa kyrkorna på ett coronasäkert vis. Norrköping stod som lokal värd. Ett begränsat antal personer träffades fysiskt och andra deltog digitalt. Temat handlade om att leva i sitt dop. En av föreläsarna var munken Charbel Rizk från Korsets kloster, som är det första syriskortodoxa munkklostret i Sverige och som ligger i Ålberga utanför Nyköping.

Vi fick lära oss att de syriska fäderna ofta talar om ”Härlighetens klädnad”. Den gick förlorad

FAKTA

Luther och fastan

- Martin Luther predikade över många ämnen, även över fastan.
- I en predikan som utgår från Matteus 4, om Jesu fasta i öknen, säger han på sitt drastiska sätt att om man fastar för att visa sig duktig inför Gud så ”är det bättre att suppa sig redlös natt och dag”. Men om vi däremot frivilligt accepterar den fasta Gud ger till oss för att kunna tjäna Honom och vår medmänniska så är det något gott.

genom syndafallet men återfås i det heliga dopet. Guds svar är inkarnationen för att återge människan ”härlighetens klädnad” genom dopet och gudomliggörelsen. Genom dopet återvänder människan hem. I världen har människan en kallelse att leva i Jesu efterföljd och möta dagens lidande. Lidandet går inte att ignorera, utan är en del av dopets villkor. Som kristna är vi tvingade att möta lidandet och de lidande. Kristus bär lidandet och vi får bära Kristi kärlek.

JAG HAR inte glömt orden ”Härlighetens klädnad”. Kanske för att jag behöver dem i denna pandemi? Kanske för att det hjälper mig att slå an den inre tonen att vara människa, som Gunnar Edman talade om. Den ton som inte ska torgföras, men levas.

En tid av lågmäldhet. En tid av delat lidande, i heliga rum och annan plats än kyrkor och kapell.

I barmhärtighet och kärlek.

Kärlekens väg finns för alla.

Nu hjälps vi åt att gå den.

MARIA BARD

diakon

Diakonicentrum Norrköping